

ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Το Σύστημα:

δεν θέλει «κερδοσκόπους» της ελεύθερης αγοράς, θέλει καιροσκόπους της κρατικής διαπλοκής

δεν θέλει ελεύθερες ιδιωτικές επιχειρηματικές σχέσεις, θέλει διακρατικές συμφωνίες επί πολιτικής βάσης με κράτη ειδικών αναγκών

«... τόσο πολύ τυφλώνει η Τύχη τα μυαλά των ανθρώπων όταν δεν θέλει να της αντισταθούν στην δύναμη που ασκεί».

Titus Livius

(κλείνοντας την εξιστόρηση της κατάληξης της Ρώμης από τους Γαλάτες)

Παραβολή:

Γραία πόρνη πελάτας επαιτούσα ήρε δεσπότης, τρεις μεν βουλομένους δουλεύσαι αυτήν εν τω οίκω της ανοχής αυτών, ετέρου δε παρεισφρύσαι ορεγομένου.

Και ενώ είμαστε αδέσποτοι θαλασσοπνιγόμενοι, και οι πάντες μας απεστρέφοντο στην ελεύθερη αγορά την οικονομική, την στρατηγική, την πολιτιστική, αίφνης ιδού, ω του θαύματος, παρουσιάζεται πληθύς προστατών να μας σώσει! Εκεί που η χώρα δεν εύρισκε κανονικούς πελάτες να συναλλαχθεί ελεύθερα μαζί τους, να δώσει και να πάρει, βρήκε τόσους Κυρίους, που την παίρνουν στην δούλευσή τους!

Και για μεν το αμνημόνευτο Μνημόνιο της Τρόικας έχω μιλήσει και θα ξαναγράψω. Η ουσία του είναι να προστατέψει όχι τη Ελλάδα αλλά τους, πρεξέχοντες ιδίως, πιστωτές της Ελλάδας.

Ποιοι ήταν αυτοί οι πιστωτές;

Πρώτον, Τράπεζες κυρίως Γαλλικές και δευτερευόντως Γερμανικές που είχαν τεράστια ποσά ομολόγων του Ελληνικού κράτους (άχρηστα χαρτιά δηλαδή).

Δεύτερον, εμμέσως, μερικά επενδυτικά τραπεζικά μεγαθήρια που «συμβούλευαν» με το κολοσσικό αζημίωτο τις Ελληνικές κυβερνήσεις στις μπαγαποντιές τις, και τις εύρισκαν αγοραστές ομολόγων μεταξύ των πιο ριψοκίνδυνων δεξαμενών κεφαλαίων, δηλαδή των πιο τυχοδιωκτικών (και για να το πώ με το όνομά του, των πιο αεριτζήδικων) αμοιβαίων κεφαλαίων και λοιπών χρηματοπιστωτικών εργαλείων.

Και τρίτον, αυτές οι ίδιες οι μεγάλες δεξαμενές κεφαλαίων που «επένδυναν» στην Ελλάδα είτε γιατί ανήκουν στην κατηγορία που περιέγραφα είτε γιατί παρασύρθηκαν από τους προαναφερθέντες επενδυτικούς χρηματοπιστωτικούς κολοσσούς.

Να ξεκαθαριστεί κάτι. Όλοι αυτοί ήξεραν πολύ καλά την πραγματική κατάσταση της Ελληνικής οικονομίας. Όπως φυσικά την ήξεραν και οι κυβερνήσεις και θεσμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένης της Ελληνικής. Οι νουνεχείς το ξέραμε ότι το ήξεραν. Τώρα είναι και επισήμως ομολογημένο δια στόματος του προεδρεύοντος της Ευρωζώνης. «Η χώρα σας καταρρέει» είπαν προ ετών στον τότε Πρωθυπουργό. Φυσικά και όλο το Καθεστώς Leviathan επίσης ήξερε εδώ. Δεν ξέρει την απάτη αυτός που εξαπατά;

Αφού ήξεραν, γιατί το έκαναν οι έξω;

Με τις αναλύσεις που έχω κάνει η απάντηση είναι απλή και αδιαμφισβήτητη. Είτε γιατί έσφαλαν στις εκτιμήσεις και προβλέψεις τους, είτε γιατί είναι καιροσκόποι (δηλαδή τυχοδιώκτες, δηλαδή αεριτζήδες) - και όχι πραγματικοί κερδοσκόποι της ελεύθερης αγοράς. Δεν χωρεί τρίτη λογική.

Και το σφάλμα και ο τυχοδιωκτισμός ξεκινούν εν προκειμένω από μια προϋπόθεση, μια κοινή εκτίμηση που ήταν και μια πρόβλεψη. Ότι δηλαδή η «Ευρώπη» θα σώσει την «Ελλάδα» (δηλ. το Καθεστώς) αφ' ενός για να σώσει τους πιστωτές της χώρας και αφ' ετέρου για να αποφύγει καταληκτική κρίση του Ευρώ στην παρούσα φάση.

Σε αυτό βέβαια δεν έπεσαν έξω. Όπως δεν έπεσαν έξω (κυριολεκτικά και μεταφορικά) και τα Αμερικανικά διάμεσα ιδρύματα που επένδυναν στην στεγαστική φούσκα και στα συναφή τοξικά χρηματοπιστωτικά προϊόντα – πλην της Lehman Brothers. Γιατί στις ΗΠΑ πήγε να γίνει η υγιής καπιταλιστική κίνηση, αλλά αντεστράφη υπουργεύοντος του ανθρώπου της Goldman Sachs.

Ποια είναι η υγιής καπιταλιστική κίνηση;

Μα απλά, κερδίζει όποιος επιτυγχάνει στην ελεύθερη αγορά, και χάνει όποιος κάνει λάθος. **Το λάθος και η αποτυχία πληρώνεται, όσο μεγάλος και να είναι αυτός που το κάνει. Ελευθερία επιλογής συνεπάγεται ευθύνη για το αποτέλεσμα. Αυτός είναι ο Σιδηρούς Νόμος της Ελεύθερης Αγοράς. Και ταυτόχρονα η ηθική της δικαίωση.**

Γιατί δεν αφέθηκε, γιατί εμποδίστηκε, να δράσει ο Σιδηρούς Νόμος;

Όχι για τον λόγο που προφασίζονται οι Πολιτικές Ηγεσίες. Αυτές ισχυρίζονται ότι παρεμβαίνουν ακυρώνοντας την δράση του οικονομικού Νόμου για να προστατέψουν τους πολίτες, τις επιχειρήσεις και την πραγματική οικονομία.

Ψεύδος λαϊκισμού.

Ψεύδος, γιατί δεν ακυρώνουν, αλλά απλά αναστέλλουν και αναβάλλουν την άμεση λειτουργία του Νόμου. Ο Νόμος ισχύει και θα εκδηλωθεί δυνατώτερα άλλοτε, σαν τα νερά που εμποδίζονται να ακολουθήσουν τον φυσικό ρου τους, και ξεσπούν ύστερα με μανία κατακλύζοντας τα πάντα.

Ψεύδος μεγαλύτερο, γιατί η επέμβασή τους αποσκοπεί στην πραγματικότητα να προστατέψει βασικά τις ίδιες και το κύρος τους. Η ανορθολογική συμπεριφορά μέρους του χρηματοπιστωτικού συστήματος οφείλεται ακριβώς στην πίστη που αυτό το μέρος έδωσε στην πολιτική των πολιτικών εξουσιών να εγγυώνται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αλόγιστες επεκτάσεις του χρηματοπιστωτικού όγκου κεφαλαίων. Οι εγγυήσεις έπρεπε να τηρηθούν όταν οι φούσκες έσκασαν. Στην ουσία το τραπεζικό σύστημα και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα εν γένει λένε στις πολιτικές εξουσίες: «εσείς φταίτε με τον παρεμβατισμό σας απ' αρχής, και προσέξτε μη το πούμε καθαρά στον λαό και στην κοινωνία». Νέες παντοειδείς εγγυήσεις παρέχονται λοιπόν από τις πολιτικές εξουσίες. Και ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται μέχρι το επόμενο ξέσπασμα του Σιδηρού Νόμου, μέχρι την επόμενη και βαθύτερη (εφ' όσον η ίδια πολιτική συνεχίζεται) κρίση. Εν τω μεταξύ επιβραβεύονται στην ουσία από τις πολιτικές εξουσίες αυτοί που ο Σιδηρούς Νόμος των Αγορών θα τιμωρούσε ανελέητα. Πολύ κακό πράγμα για το μέλλον. Αλλά πως οι πολιτικές εξουσίες θα αφήσουν να τιμωρηθούν αυτοί που τις εμπιστεύτηκαν στα λάθη τους; Μόνο αν δεν μπορούν να παρεμβαίνουν στις αγορές. Γι αυτό λυσσαλέα αντιδρούν σε μια τέτοια προοπτική. Αλλά το Άνυσμα της Ιστορίας τις παραμερίζει.

Τονίζω και ξανατονίζω όμως ότι η Αμερική, ως εστία και άξονας του παγκοσμιοποιούμενου διεθνούς συστήματος, έχει περιθώρια δράσης, και ακόμη λάθους, που δεν είναι διαθέσιμα σε κανένα άλλο μέρος του συστήματος. Δεν υπάρχουν στην «Ευρώπη», και φυσικά για την Ελλάδα δεν υπάρχει οποιοδήποτε περιθώριο, οσοδήποτε μικρό, αφού είναι μια αποτυχημένη χώρα. Οι εγγυήσεις της Ελλάδας είναι όσο καλές είναι οι εγγυήσεις των προστατών της. Οι οποίες στην περίπτωση του Μνημονίου δεν είναι ισχυρές. Γιατί τόσο από την μεριά του εγγυητή είναι σαθρές λόγω της τεχνητότητάς του. (Η «Ευρώπη» μη έχοντας σταθερή ταυτότητα αλλάζει συνεχώς συμπεριφορά). Όσο και από την μεριά του εγγυούμενου οι όροι του Μνημονίου δεν πρόκειται να τηρηθούν από την κοινωνία μας.

Το σφάλμα επομένως και ο τυχοδιωκτισμός των όσων «επένδυσαν» στην Ελλάδα και πρέπει τώρα να προστατευθούν, ως μη έδει, από την Τρόικα, παραμένει ακέραιο παρά τις εγγυήσεις του Μνημονίου, και παρά τις συμπαρασυρθείσες εγγυήσεις-μαμούθ της ΕΕ (με την τριάδα!) προς «πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν»!

Και προς τέτοιου τύπου «επενδυτές» απευθύνεται ακόμη και τώρα στον γκρεμό αμετανόητη η Κυβέρνηση του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος Leviathan. Τους λέει κατά βάθος «συνεχίστε το λάθος και τον τυχοδιωκτισμό σας για να κερδίσετε μαζί μας. Ίδιοι είμαστε και ίδια συμφέροντα έχουμε». Όμοιος ομοίω! Και η κοπριά στα λάχανα.

Το Καθεστώς Leviathan και οι κυβερνήσεις του στρέφονται κατά των κερδοσκόπων των αγορών στιγματίζοντάς τους, δηλαδή κατά του υγιούς ανταγωνιστικού συστήματος της ελεύθερης αγοράς. Η αγορά έχει κέρδος (για τους εχέφρονες ικανούς που επιτυγχάνουν) και ζημιά (για τους άφρονες

ανίκανους που αποτυγχάνουν). Το ΝεοΕλληνικό Σύστημα θέλει να καθορίζει αυτό τη επιτυχία και αποτυχία. Χρειάζεται λοιπόν διαπλοκή με άχρηστους αεριτζήδες που τους φτιάχνει μεγάλους. Και φυσικά δεν θέλει ελεύθερους κερδοσκόπους. Θέλει εξαρτημένους καιροσκόπους. Δεν θέλει την αξιοκρατία της ικανότητας που οδηγεί σε επιτυχία υπό το κράτος της τάξης ενός φυσικού συστήματος ελεύθερου αγώνα. Θέλει την πελατεία του τυχοδιώκτη της αρπαχτής που θα παρασιτεύσει στην κοινωνία υπό το κράτος της αυθαιρεσίας ενός κλειστού νεοφεουδαρχικού συστήματος διανομής πλιάτσικου. Θέλει τέτοιούς μέσα και έξω.

Και θέλει ελεγχόμενες διακρατικές συμφωνίες. Με κράτη προβληματικά για τον ένα η τον άλλο λόγο, που ακολουθούν (και σε αυτό ουδείς λόγος κριτικής για αυτά) τα δικά τους ιδιαίτερα συμφέροντα, και από τα οποία δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα αν όχι να χάσουμε. Ρωσία, Λιβύη, Κατάρ, Ισραήλ – και τώρα Κίνα.

«Το Κινεζικό κράτος βάζει κάτω από την οικονομική και πολιτική προστασία του την Ελλάδα». Γράψε « το καθεστώς» αντί « την Ελλάδα» και θα ήταν σωστότερο, αν δεν ήταν κιαντό λάθος ονειροφантаσία. Και δεν μιλάω επίσης για εφιαλτικά γραφικές δηλώσεις όπως «η Ελλάδα δεν πρόκειται να χρεωκοπήσει γιατί η Κίνα δεν θα το επιτρέψει»! Γραφικές, γιατί θυμόμαστε τις εγγυήσεις της αλήστου μνήμης κραταιάς Σοβιετικής Ένωσης για την ακεραιότητα της Κύπρου! Εφιαλτικό γιατί μας υπόσχεται ότι η Ελλάδα δεν θα χρεωκοπήσει, ενώ έχει χρεωκοπήσει. Και ακόμη δεν θα χρεωκοπήσει όχι γιατί θα συνέλθει και θα οργανώσει ένα ανταγωνιστικό οικονομικό σύστημα ελευθερίας, αλλά γιατί η Κίνα δεν θα το επιτρέψει. Όπως λέμε ο Θεός δεν θα αφήσει να γίνει αυτό. Η Κίνα ως θρησκεία!

Αλλά ο Θεός (η Τύχη του Titus Livius) έχει κρίνει. Το Leviathan σφαδάζει.

(*) Δημοσιεύθηκε στον "Πατρινό Τύπο"